
**TRUPELE AEROPURTATE DIN ROMÂNIA
LA ÎNCEPUTUL RĂZBOIULUI RECE - 65 DE ANI
DE LA REÎNFIINȚAREA BATALIONULUI DE PARAȘUTIȘTI**

Mircea TĂNASE*

Cuvinte cheie: *Război Rece, operații militare, forțe armate, parașutiști, aviație.*

Keywords: *Cold War, military operations, armed forces, paratroopers, aviation.*

Abstract

Following the establishment of NATO, in April 1949, the role and political status of Romania and its armed forces changed considerably, although neither the country nor the armed forces recovered from the exhausting war that resulted in heavy losses, reduced forces and precarious equipment.

Situated on the other side of the Iron Curtain, taken under the wing of Moscow, at the beginning of the Cold War, Romania benefited from its geographical position, considering that the border with rebellious Yugoslavia became, in the view of the Soviet Military Command, the forward alignment of probable military operations, and the Romanian armed forces came to be a strategic element of prime importance.

I.V. Stalin directive in January 1951 on the establishment of modern, powerful and combat ready armed forces within 2-3 years in popular democratic countries accelerated the process of revitalisation of airborne troops in the Romanian Armed Forces, which were disbanded in March 1945 following the order of the Allied Control Commission – Soviet. On 1 November 1950, the 1st Paratrooper Battalion, subordinate to the Military Air Force Command, was established in Tecuci, within the Aviation Training Centre.

Încă înainte ca cel de-al Doilea Război Mondial să fi luat sfârșit, sovieticii au impus desființarea „incomodului” batalion de parașutiști români, însă noile amenințări cu care se confruntau la începutul anilor '50 i-au făcut să-și reconsidere atitudinea față de această categorie de forțe, mai ales că pe plan mondial trupele de parașutiști își confirmau, în acțiunile în care erau angajate, potențialul consacrat în marea conflagrație care abia se încheiase. Concomitent cu dezvoltarea propriilor trupe de aerodesant (denumirea sovietică a trupelor aeropurtate, n.a.), de a căror utilitate nu mai aveau motive să se îndoiască, sovieticii au dat girul și țărilor satelite să-și reclădească anumite categorii de forțe, considerându-le necesare într-o iminentă confruntare cu forțele imperialiste.

---

* Colonel, Ministerul Apărării Naționale.

Armata română la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial și începutul comunismului în România

Trecerea României de partea Națiunilor Unite, la 23 august 1944, într-un context politico-militar internațional deosebit de complex, a generat și încă mai generează ample discuții, dar trebuie remarcată părerea unanim acceptată că a reprezentat un act de suveranitate și demnitate națională menit să salveze țara de la situația dificilă în care se afla, să creeze condițiile necesare eliberării părții de nord-vest ocupate în 1940 de Ungaria și să treacă la înfăptuirea unui regim democratic, cu respectarea și garantarea libertăților publice și a drepturilor cetățenești. Punând la dispoziția Aliatilor întregul potențial militar, economic și financiar de care dispunea, România a contribuit substanțial la obținerea victoriei finale în Europa, în mai 1945. După încheierea Convenției de Armistițiu cu Națiunile Unite, semnată la 12 septembrie 1944, România a participat la operațiile militare desfășurate pe teritoriile Ungariei, Cehoslovaciei și Austriei, fapt care i-a adus aprecierea unor înalte personalități ale vieții politice și statale internaționale, recunoscându-se aportul ei la scurtarea războiului cu cel puțin șase luni, fiind al patrulea stat în ceea ce privește numărul de soldați cu care a participat la distrugerea nazismului⁸²⁷.

Cu toată această contribuție semnificativă la victoria împotriva Germaniei, României nu i s-a recunoscut, la sfârșitul războiului, statutul de cobeligeranță, fiind considerată o țară învinsă și, ca atare, a suportat consecințe dintre cele mai nefaste în toate planurile vieții sociale. Deși prin Convenția de Armistițiu țara noastră punea la dispoziția Națiunilor Unite cu mult peste cele 12 divizii prevăzute și nu se făceau referiri la unitățile care nu participau nemijlocit la operațiile militare, Comisia Aliată de Control (partea sovietică) a trecut la o susținută campanie de destructurare a armatei române neoperative. Un comandament de armată, patru comandamente de corp de armată, 14 divizii și alte mari unități au fost desființate până la 1 decembrie 1944. Au fost menținute în țară, cu efective de pace, doar două comandamente de corp de armată și trei divizii de infanterie sau de munte.

Deși partea română făcuse demersuri susținute la Conferința de Pace de la Paris din 1946 de a se renunța la unele clauze militare restrictive prevăzute în proiectul Tratatului de Pace, căutând să justifice punerea de acord a prevederilor respective cu specificul și caracteristicile armatei române, care urma să acționeze doar pentru apărarea țării în caz de primejdie, Comisia Aliată de Control nu a sprijinit aceste demersuri, lăsând la latitudinea părții sovietice să decidă asupra structurii și mărimii armatei române. Din păcate însă, partea sovietică a Comisiei Aliate de Control „a desfășurat o susținută activitate de reducere a numărului marilor unități române, care nu participau nemijlocit la operațiile militare de pe front, de eliminare a cadrelor de conducere superioară, care nu erau dispuse să facă concesii cu ocupantul sovietic. Această politică nu a fost întâmplătoare. Ea a vizat lipsirea guvernelor române de forța armată necesară stăvilirii imixtiunilor în treburile interne și externe ale statului

⁸²⁷ Alesandru Duțu, Florica Dobre, Leonida Loghin, *Armata română în al doilea război mondial (1941-1945)*, Editura Enciclopedică, București, 1999, p. 10.

și impunerii la momentul potrivit – apreciat a fi 6 martie 1945 – a guvernului și regimului dorit de Moscova”⁸²⁸.

După încheierea și ratificarea Tratatului de Pace, la 10 februarie 1947, numărul diviziilor române a fost redus de la 50 (operative sau de instrucție), câte existau la 23 august 1944, la numai 7, iar din cei aproximativ 1100000 militari, trebuia să mai rămână doar 138000 (120000 pentru Armata de Uscaț, inclusiv grănicerii, 5000 pentru artilerie antiaeriană, 5000 pentru Marină și 5000 pentru Aviație). În același timp, au fost aduse în România trei divizii sovietice, cu efective de război, dislocate în zonele economice importante ale țării: București, Sibiu, Petroșani și Timișoara⁸²⁹.

Tratatul a impus, de asemenea, interdicția instruirii personalului care nu făcea parte din oștire, limitarea numărului de avioane la 150, din care cel mult 100 de luptă, interzicerea deținerii de submarine și vedete torpiloare, interdicția de a păstra și fabrica armament peste necesarul înzestrării efectivelor, acceptând însă prezența în România a unor efective sovietice considerabile. Ministrul român de război, generalul Mihail Lascăr, recunoștea în septembrie 1947: „Cu forțele îngăduite prin Tratatul de Pace, nu vom putea interveni decât cel mult pe o singură direcțiune și pe o singură frontieră. Oricum, vom avea de apărat cel puțin două direcțiuni pe fiecare frontieră, rezultă că volumul armatei noastre trebuie să fie dublu decât cel actual”⁸³⁰.

Deși Tratatul de Pace prevedea ca forțele aliate să fie retrase de pe teritoriul României în termen de 90 de zile de la intrarea în vigoare a acestuia, Uniunea Sovietică și-a rezervat dreptul de a păstra pe teritoriul țării noastre forțe armate, motivând, fără temei real, că acestea îi erau necesare pentru menținerea liniilor de comunicație ale armatei sovietice cu zona de ocupație din Austria. Delegației României la Conferința Păcii (1946-1947) i se poate imputa lipsa de prevedere și încrederea nejustificată în atitudinea Uniunii Sovietice, prin faptul că nu a trecut chestiunea prezenței trupelor sovietice pe lista clauzelor care confereau țării noastre o situație nedreaptă. Aceasta a condus la prelungirea prezenței militare sovietice în România până în anul 1958, și „o țară nu poate fi considerată independentă atâta timp cât teritoriul ei este ocupat de trupele unei puteri străine.”⁸³¹ Instituția „consilierilor militari”sovietici, care avea să fie introdusă în scurt timp în toate structurile de comandă importante ale armatei române, „a lezat grav independența și suveranitatea națională, influențând negativ nu numai capacitatea de apărare a țării, dar și evoluția ei politică, economică și socială”⁸³².

Prezența trupelor sovietice în România a avut influențe dintre cele mai nefaste asupra societății românești în ansamblul său. Pentru instaurarea unui guvern aservit în totalitate Moscovei, Stalin a folosit ca instrument Partidul Comunist din România, având drept suport prezența Armatei Roșii, potrivit concepției „orice stat își impune propriul său sistem social până acolo unde ajunge armata sa.”⁸³³. După instaurarea,

⁸²⁸ *Ibidem*.

⁸²⁹ *Ibidem*, p. 12.

⁸³⁰ *Ibidem*, p. 50.

⁸³¹ *Ibidem*, p. 22.

⁸³² *Ibidem*, p. 23.

⁸³³ Milovan Djilas, *Întâlnirea cu Stalin*, Editura Europa, Craiova, p.74-75, apud Dinu C. Giurescu, *România în al doilea război mondial*, Editura All, București, 1999, p. 238.

la 6 martie 1945, a guvernului dr. Petru Groza, modelul sovietic a fost impus și în viața politică românească. Eliminarea brutală a partidelor politice care s-au opus sovietizării țării, abolirea monarhiei la 30 decembrie 1947, naționalizarea principalelor mijloace de producție, la 11 iunie 1948, trecerea la colectivizarea agriculturii, începând cu 1949, au fost printre principalele măsuri prin care Partidul Comunist din România, devenit din 1948 principala forță politică a țării, a instaurat regimul de „democrație populară” și dictatura proletariatului.

Tratamentul nemeritat la care era supusă țara s-a manifestat și asupra armatei, procesul de decapitare a acesteia, prin disponibilizarea unui mare număr de cadre, îndeosebi ofițeri superiori, având consecințe dintre cele mai nefaste. Încă din septembrie 1944 comuniștii prevăzuseră acțiunea de epurare a armatei. În baza unor legi adoptate special în acest sens (*Legea 312 privind urmărirea și sancționarea celor vinovați de dezastrul țării sau de crime de război, Legea 186 pentru trecerea în rezervă, din oficiu, a personalului activ al armatei care prisosește peste nevoile de încadrare, Legea 433 pentru crearea cadrului disponibil*), a unor criterii politice și a atitudinii față de aparatul politic al armatei (Inspectoratul General pentru Educație, Cultură și Propagandă), un lot valoros de cadre, unele cu mari funcții de răspundere, a fost trecut în rezervă.⁸³⁴ Astfel au fost înlăturate din armată 7168 cadre militare – 1948 ofițeri (70 generali, 229 colonei, 358 locotenent-colonei, 434 maiori, 578 căpitani, 191 locotenenți, 88 sublocotenenți), 4081 subofițeri, 1139 maiștri militari.⁸³⁵ Mulți dintre ei, printre care mari comandanți ai armatei române pe fronturile de răsărit și de apus, printr-o serie de măsuri ilegale, fără să li se comunice motivele, au fost arestați și privați de libertate. O mare parte au sfârșit în închisorile comuniste.

Chiar dacă pericolul demiterii sau privării de libertate amenința în mod real, la începutul anului 1945 corpul de comandă era în mare măsură ostil acțiunilor de sovietizare și comunizare a oștirii române. Pentru vina de a fi luptat împotriva Uniunii Sovietice, mulți ofițeri erau amenințați cu judecarea și condamnarea de către Tribunalul Poporului, instanță judecătorească înființată din ordinul sovieticilor, fapt pentru care o mare parte dintre ei au ales calea rezistenței armate împotriva comunismului și Armatei Roșii, activând în organizațiile de rezistență anticomunistă și antisovietică „*Sumanele Negre*”, „*Haiducii lui Avram Iancu*”, „*Mișcarea Națională de Rezistență*”, „*Graiul Sângelui*”, „*Vlad Țepeș*”, „*Organizația I*”, „*Detașamentul general Cucu*”, „*Dihorii*” etc.⁸³⁶

Generalul Constantin Sănătescu aprecia, la 10 iulie 1946, că operațiunea de reducere a a cadrului activ al oștirii este „*delicată și dureroasă. Consiliul Superior al Oștirii nu are însă deplina latitudine de a face o selecționare bazată pe merite, căci Rusia impune plecarea celor care nu s-au încadrat în regimul politic actual, din care cauză foarte mulți ofițeri, calificați drept foarte buni, vor trebui să plece. [...] Pe lângă aceasta, se dau afară ofițeri activi și pe altă parte se cheamă în activitate ofițeri*

⁸³⁴ Florin Șperlea, *De la armata regală la armata populară. Sovietizarea armatei române (1948-1955)*, Editura Ziua, București, 2005, p. 37.

⁸³⁵ Alesandru D. Duțu, *Armata română – pe butuci*, în revista *Dosarele Istoriei*, Editura ProHistoria, București, nr.9(73)/2002, p. 41.

⁸³⁶ Constantin Hlihor, *Armata Roșie în România, – aliat, adversar, ocupant – 1940-1948*, Editura Academiei de Înalte Studii Militare, București, 1996; p. 171.

*de rezervă din cei ce sunt bine văzuți de ruși și de guvern. Actualul regim a reușit să aducă haosul și în armată.*⁸³⁷

Combativitatea ofițerilor a scăzut însă treptat, pe măsură ce teama de a fi eliminați din cadrul oștirii și privațiunile materiale și-au spus din ce în ce mai pregnant cuvântul. După câțiva ani, deși nu au aderat decât în mică măsură la comunism, atitudinea și mentalitatea acestora a suferit schimbări semnificative. Vechea elită militară românească a fost înlăturată și, în mare parte, întemnițată, în același timp mulți militari au acceptat, din convinge, oportunism sau doar ca singură formă de supraviețuire, regimul comunist. Nu toți au mers însă până la capăt cu noua putere, pe parcurs fiind înregistrate numeroase cazuri de „*acțiuni ostile*” sau de „*atitudine dușmănoasă la adresa noului regim*”.

Deși numărul cadrelor noi, provenite în cea mai mare parte din rândurile muncitorilor și țăranilor săraci, cu instruire precară, era în creștere, la fel ca și „*elanul și dăruirea*” acestora, insuficiența efectivelor și starea precară a înzestrării armatei au dat de gândit liderilor politici și militari ai țării, care s-au văzut nevoiți să constate că „*este o rușine să fim în cazărmi oameni flămânzi, dezbrăcați și în picioarele goale*” (Gheorghe Gheorghiu-Dej) și că „*o armată în care soldatul umblă cu picioarele goale, o armată în care soldatul umblă în zdrențe și o armată în care regimentele împrumută de la particulari sau de la bănci particulare sute de milioane pentru ca să-și poată hrăni de azi pe mâine oamenii, această armată nu se poate numi armată; se poate numi orice afară de armată*” (generalul Dumitru Dămăceanu)⁸³⁸ și să ia măsuri pentru îndreptarea lucrurilor. În decembrie 1947, numit ministru al Forțelor Armate, Emil Bodnăraș a introdus un set de măsuri care au ameliorat situația materială a militarilor și unităților, dar a accelerat și procesul de ideologizare forțată, sub conducerea partidului comunist, a armatei. Chiar dacă dr. Petru Groza declarase oficial, la 24 august 1945, că armata nu face politică – declarația urmărind de fapt interzicerea activității în armată a partidelor „*reacționare*”, PNT și PNL, – comuniștii au început să se impună și în armată, mai întâi prin introducerea, în mai 1945, a Aparatului pentru Educație, Cultură și Propagandă (ECP), dominat de cadre din Diviziile „*Tudor Vladimirescu*” și „*Horia, Cloșca și Crișan*” – cele două mari unități formate din prizonieri români în URSS și integrate în armata română în 1945 –, mai apoi prin constituirea oficială, la începutul anului 1949, a organizațiilor de partid, după schema de organizare a aparatului politic al armatei sovietice. Sub lozinca „*o armată a poporului*”, urmărind ca rolul conducător al partidului să fie primordial și în armată, trecând într-un plan secund pregătirea și experiența ofițerilor vechi, de certă valoare, ofițerului secund politic al unității i s-a conferit și funcția de locțiitor al comandantului⁸³⁹.

În ceea ce privește pregătirea noii armate populare, deși în primii ani postbelici s-a încercat o îmbinare a elementelor doctrinare românești cu cele împrumutate din doctrina militară sovietică, s-a trecut din ce în ce mai hotărât la

⁸³⁷ *Ibidem*, p. 172.

⁸³⁸ Alesandru D. Dușu, *Armata română – pe butuci*, în revista *Dosarele Istoriei*, Editura ProHistoria, București, nr. 9(73)/2002, p. 5.

⁸³⁹ *Idem.*, *Armata în zodia comunizării*, în revista *Dosarele Istoriei*, Editura ProHistoria, București, nr. 5(69)/ 2002, p. 48.

adoptarea totală a modelului sovietic, reușindu-se ca în câțiva ani bazele generale ale organizării, mobilizării și instruirii armatei, a lucrului de stat major și a funcționării serviciilor să se facă în întregime după „*ideologia militară și doctrina tactică sovietică, aplicată în întregime, fără rețușuri, adaptări și rezerve*”.⁸⁴⁰ În 1948, Gheorghe Gheorghiu-Dej, secretarul general al PMR, într-o scrisoare trimisă lui I.V.Stalin, îi cerea sprijinul pentru trimiterea de specialiști sovietici, precizând că „*ne dăm bine seama că fără ajutorul partidului bolșevic și al specialiștilor săi militari, fără a ne putea folosi de bogata experiență și știință militară a oamenilor sovietici ne va fi greu să realizăm sarcina de a crea o armată de tip nou*”⁸⁴¹.

Tratatul de Pace a legiferat încetarea regimului de armistițiu și a stabilit României un potențial militar pe măsura posibilităților și necesităților sale, dar, mai ales, a libertății de acțiune restrânse de care dispunea guvernul său, obedient până la aservire Moscovei. Acest lucru a avut efecte negative asupra dezvoltării organismului militar român, însă o serie de factori externi, printre care agravarea situației la granița cu Iugoslavia și „*creșterea temperaturii*” Războiului Rece, au dus la alarmarea, deopotrivă, atât a Bucureștiului, dar îndeosebi a Moscovei. Renunțând la restricțiile impuse armatei române, sovieticii i-au acordat în perioada următoare tot sprijinul solicitat, preocupându-se, în modul cel mai serios, de reînarmarea masivă a României, mai ales după ce, în aprilie 1949, Statele Unite și aliații săi occidentali creaseră deja primul bloc militar după cel de-al doilea război mondial. Aflată de partea cealaltă a „*Cortinei de Fier*”, sub aripa *protectoare* a Moscovei, România a beneficiat de această dată de poziționarea sa geografică, la granița cu Iugoslavia, acest lucru resimțindu-se în special în atenția acordată forțelor sale armate.

Reînființarea batalionului de parașutiști

Odată cu înrăutățirea relațiilor URSS cu foștii săi aliați din războiul antihitlerist și constituirea, în aprilie 1949, a blocului NATO, după ce, cu un an înainte, la 28 iunie 1948, Iosip Broz Tito, conducătorul Iugoslaviei, își declarase disidența în cadrul blocului comunist, rolul și statutul politic al României și al armatei sale s-au schimbat radical. Încă nefăcută după un război epuizant în care suferise pierderi considerabile, cu efective micșorate și cu o înzestrare precară, armata română a intrat dintr-o dată în atenția Comandamentului militar sovietic, ca element strategic de primă importanță, frontiera României cu Iugoslavia devenind aliniamentul înaintat al operațiilor militare probabile.

În 9-12 ianuarie 1951, la Moscova, la convocarea la care au participat prim-secretarii partidelor muncitorești (comuniste) și miniștrii apărării din țările de democrație populară, I.V. Stalin le-a trasat directiva de a crea, în 2-3 ani, armate moderne și puternice, complet gata de luptă după 3 ani. Pentru armata română s-a prevăzut ca până în 1953, efectivele la pace să ajungă la 250000 oameni (dublu față de cât prevedea Tratatul de Pace de Paris), iar la război 600000 oameni.⁸⁴²

⁸⁴⁰ *Ibidem*, p. 49.

⁸⁴¹ *Ibidem*.

⁸⁴² Ion Șuța, *Cooperarea Comandamentului Militar român cu partenerii de alianță*, în revista *Dosarele Istoriei*, nr.8/2001, p.32.

Deși Comandamentul Aeronauticii era preocupat încă din vara anului 1948 de constituirea și pregătirea unui detașament de parașutiști care să se transforme la război în batalion de parașutiști și să îndeplinească misiuni specifice de desant aerian, s-a trecut concret la realizarea acestuia abia la sfârșitul anului 1950⁸⁴³.

Prin *Ordinul ministrului Forțelor Armate ale Republicii Populare Române, nr.123.249 din 18 octombrie 1950*,⁸⁴⁴ la **1 noiembrie 1950** s-a înființat la Tecuci, în cadrul Centrului de Instrucție al Aviației, Batalionul 1 Parașutiști, subordonat Comandamentului Forțelor Aeriene Militare (CFAM). Comandant de batalion a fost numit căpitanul aviator Vasile Cosma, iar în funcțiile de locțiitor politic și adjutant superior (șef de stat major) au fost numiți locotenenții-majori Mihai Topală și Grigore Baștan.

Chiar dacă au fost mai multe variante de organizare a acestui batalion de parașutiști, existând păreri că batalionul ar putea fi operativ sau batalion-școală, că ar putea fi destinat pentru acțiuni izolate de informații, partizani, sabotaj și terorism sau ar putea fi un batalion de pușcași parașutiști care să ducă acțiuni în cadrul operațiilor de pe front, în final a avut în structura organizatorică subunități de cercetare, transmisiuni (radio), pionieri și aruncătoare de flăcări, pistolari, puști antitanc, mitraliere, aruncătoare și de servicii (spate)⁸⁴⁵. Dotarea cu mașini a batalionului prevedea 11 motociclete, 1 turism, 5 camioane de transport, 2 mașini speciale pentru transportul parașutelor.

Încadrarea cu personal s-a făcut, conform ordinului de înființare, prin grija Direcției Cadrelor Armatei, pentru cadre, și a Comandamentului Forțelor Aeriene Militare, pentru trupă, având la bază principiul voluntariatului. Condițiile de selecționare a personalului (ofițeri, sergenți reangajați și militari în termen) prevedeau, pe lângă calitățile care se cereau luptătorilor parașutiști (perfect sănătoși, o bună condiție fizică, o bună pregătire de luptă, spirit hotărât și întreprinzător etc.) și unele calități „ideologice”: să fie membri de partid sau UTM, să aibă un nivel politic și ideologic ridicat și, foarte important, să aibă origine socială sănătoasă (fii de muncitori sau de țărani săraci)⁸⁴⁶.

În baza *Ordinului nr. 001179 din 23 ianuarie 1951* emis de Ministerul Forțelor Armate prin Marele Stat Major, în ziua de 6 februarie 1951 Batalionul de Parașutiști și-a schimbat dislocarea de la Tecuci la Botoșani, trecând în subordinea Regiunii 1 Militare. După numai trei luni, batalionul a fost readus la Tecuci în cadrul Centrului de Instrucție al Aviației, unde existau condiții mai bune de instruire. Căpitanul Vasile Cosma fiind numit comandant al Diviziei 13 Aviație Mixtă de la Ianca, la comanda Batalionului de Parașutiști a fost numit locotenentul-major Grigore Baștan.

În noiembrie 1951, Batalionul de Parașutiști a fost dislocat în garnizoana Buzău, la început provizoriu în cazarma unei unități de transmisiuni. Efectivele de ostași au participat la construcția propriei cazărmi în marginea de nord-vest a pădurii Crâng și astfel a început epopeea parașutiștilor militari români la Buzău. Pe lângă problemele

⁸⁴³ Arhivele Militare Române (în continuare AMR), *Fond 1737, Comandamentul Forțelor Aeriene Militare (în continuare C.F.A.M.)*, dosar nr. 59/ 1950, f. 173.

⁸⁴⁴ *Ibidem*, f. 81.

⁸⁴⁵ *Idem.*, *Fond 242, Batalionul 1025 Desant-Parașutare*, dosar nr. 1/1950, f. 330.

⁸⁴⁶ *Ibidem*, f. 88-90.

dotării tehnice, s-a simțit nevoia asigurării batalionului cu cadre de specialitate, în mod deosebit pentru funcțiile de instructori parașutiști și comandanți de subunități. Școlile militare de ofițeri nu puteau asigura o pregătire specifică absolvenților, de aceea ministrul apărării naționale a aprobat propunerea înființării unui curs redus pe lângă Școala de ofițeri de aviație din garnizoana Bobocu. Candidații pentru acest curs au fost selecționați dintre gradații anului doi de instrucție din batalion, în special cei care îndeplineau funcții de mici comandanți (durata serviciului militar fiind din 1951 de trei ani) și, după o pregătire de 6 luni, au fost avansați la gradul de sublocotenent. Au fost parcurse teme de cunoaștere a armelor și armatelor străine (a armatei iugoslave și a celei americane în special), topografie militară, regulamente militare generale, transporturi militare, administrație, corespondență militară, iar la pregătirea de specialitate s-a pus un accent deosebit pe cursul de parașutaj, cunoștințe generale de aviație, transmisiuni, distrugerii. Instrucția tactică a parașutiștilor cuprindea teme de instrucția soldatului, grupei și plutonului de parașutiști, instrucția focului (tragerilor), instrucția de front, pregătire fizică, instrucție genistică, antichimică, sanitară, instrucția de parașutare, cu executarea de salturi automate și comandate. Un accent deosebit s-a pus pe pregătirea politică (141ore), dar și pe pregătirea pedagogică, unde se urmărindu-se formarea deprinderilor de conducere a ședințelor de specialitate, precum și a celor de pregătire politică.⁸⁴⁷ De altfel, aceasta a fost singura promoție de cadre de acest gen, care a rezolvat la momentul respectiv o problemă stringentă de încadrare cu personal a unității. Pentru asigurarea rezervei de cadre, în 1958 în unitate s-a desfășurat un curs scurt de ofițeri rezerviști, cu elevi selecționați dintre sergenții în termen ai unității.

În 1953, Comandamentul Forțelor Aeriene Militare a ordonat ca baza de recrutare a tinerilor pentru unitățile de aerodesant să se facă din școlile de parașutiști ale aviației sportive, pe bază de voluntariat, aceștia trebuind să fie brevetați în aviația sportivă, cu un nivel intelectual de cel puțin 7 clase, cu o bună capacitate fizică, cu o origine socială sănătoasă. Rezultatele însă nu au fost cele scontate, din cei 1248 absolvenți ai acestor școli, doar 46 au fost repartizați în cadrul Comandamentului Forțelor Aeriene Militare, restul fiind încorporați în armata de uscat⁸⁴⁸.

Problema recrutării cadrelor pentru unitatea de parașutiști dădea mari bătăi de cap factorilor răspunzători, în iulie 1953 Comandamentul Forțelor Aeriene Militare fiind îngrijorat de faptul că 17 din cei 53 de ofițeri din armata de uscat care participaseră la cursul de ofițeri parașutiști, după o lună și jumătate au fost respinși medical și, foarte grav, „vor difuza în unitățile în care se vor întoarce problemele specifice luptei parașutiștilor care au un caracter strict secret”⁸⁴⁹.

Spre sfârșitul anului 1957, Direcția Pregătirii pentru Luptă a Ministerului Apărării Naționale trimitea Batalionului Desant-Parașutare, prin Adresa nr. B.OO4690 din 21 noiembrie 1957, propunerile privind înființarea unui Centru de Instrucție Desant-Parașutare, care să cuprindă un Curs Special Desant-Parașutare, cu o companie cursanți ofițeri și o companie școală sergenți, precum și un Batalion tactic-operativ

⁸⁴⁷ Idem., *Fond 1737, C.F.A.M.*, dosar nr. 2438/1952, f. 72-89.

⁸⁴⁸ Idem., *Fond 1737, C.F.A.M.*, dosar nr. 3915/1953, f. 126, 127.

⁸⁴⁹ Idem., *Fond 1737, C.F.A.M.*, dosar nr. 4127/1953, f. 10.

Desant-Parașutare cu stat-major propriu și subunități luptătoare⁸⁵⁰. Pe lângă misiunile tactic-operative specifice, acest batalion ar fi putut fi folosit și pentru aplicațiile și exercițiile tactice organizate de Cursul Special Desant-Parașutare. Deși ar fi reprezentat o realizare deosebită în evoluția și pregătirea parașutiștilor militari, mai ales în ceea ce privește pregătirea cadrelor, acest Centru de Instrucție a rămas doar un deziderat, care se va împlini abia peste aproape 30 de ani, când în cadrul regimentului de parașutiști va lua ființă Cursul de Pregătire și Perfecționare Cadre Parașutiști, nucleul viitorului Centru de Instrucție al Parașutiștilor și apoi al Școlii de Aplicație pentru Parașutiști.

Începând cu anul 1960, asigurarea cu cadre a unității de parașutiști s-a făcut din școlile militare de ofițeri sau subofițeri de diferite arme, prin selecționarea elevilor din ultimul an de studii și brevetarea lor ca parașutiști chiar din timpul stagiului. Până în 1986, când a luat ființă respectivul *Curs de pregătire*, ca prim nucleu al învățământului militar în trupele de parașutiști, se poate spune că unitatea de parașutiști a constituit și școală de parașutiști militari, asigurând pregătirea în această specialitate a ofițerilor, maiștrilor militari și subofițerilor, a militarilor în termen, dar și a militarilor cu termen redus, pentru rezerva de cadre a armatei, în general, și a trupelor de parașutiști, în special. Tot în cadrul unității de parașutiști au fost pregătiți, pentru saltul cu parașuta, cadre și militari în termen ai altor structuri ale Sistemului Național de Apărare, care executau diferite misiuni specifice prin parașutare (Direcția de Informații a Armatei, Ministerul de Interne etc.)

---

⁸⁵⁰ Idem., *Fond 3040, Direcția Pregătirii de Luptă*, dosar 379, f.80, 120.